

Escriure poemes no canvia el món,
però trau la brutícia de l'intel•lecte.
Escriure poemes no ens dissol el jo,
però t'asserena la melangia.
Escriure poemes és mirar-te a l'espill
i veure, encara, la voluntat de tendresa.
Escriure poemes és com l'horitzó lliure
on reprenen els cavalls la galopada.
Un poema ens escriu el món enrabiàt,
la púrria d'algunes ànimes i els canvis.
La paraula foragita el suïcidi,
genera esperança i modula cançons.
Llegir un poema mitiga els ultratges,
però injecta en la carn les passions,
rebenta els furóncols de la ignomínia
i, amb els altres, et fa caminar.
Escriure un poema que no vol retalls
i sí la dignitat de les petites lluites:
sou, casa, taula, estima, temps.
Un poema d'aire i aigua que despulle
la roba injusta d'unes mòmies governants.
Escriure poemes, cavalcar de nou.